

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Nedfordringen

Citation: Baggesen, Jens: "Nedfordringen", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 2. Samling. - 1903*, udg. af A. Arlaud, 1889-1903, s. 248. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen05tom-shoot-workid57658/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 2. Samling. - 1903

Om femten fjerden Har jeg er lidt bange,
Mig ingen lille Dige meer vil fange,
Hvis og jeg løb midt ind i hendes Garn.
Du søde muntre lille Digebarn!
Befiag din gamle Sanger! Det er ilde,
At ikke fanges, naar man gjerne vilde

Rimbrevens Æmne,

eller

Kunets Poetik.

En Brevvefning mellem mig og min Muse.

*Tergidus Alpinus jugulat dum Metrona, dumque
Diffingit Rhani lutum caput, hæc ego Judo,
Ovæ nec in ædo sonent certantibus, judice Tarpa,
Nec redeant iterum atque iterum spectanda theatris.*

I.

Bedfordringen.

Til min høittravende Muse.

København.

O du, der alt i mange lange
Høitidelige Søndags-Sange
Har døvet skikkelige folk
(En Stentor lig iblandt Poeter)
Som Evighedens Agent Hof,
Som Melkeveienes Trompeter
Og Himmelens og Havets Tolf!

Der alt for tidt med Storm og Torden,
 Orkaners Hvin, og Bølgers Brag,
 Og alffens Tegn før Donnedag
 Har skræffet dem, som boe paa Jorden!
 Der, altid dyb, og altid høi,
 Det eene Been hos Antipoder,
 Det andet over Maanens Broder,
 I Hymner, Epopeer, og Oder
 Har hidtil giort en Jandens Støi -
 Min Genius! — hvad vil jeg sige?
 Min Muse! — (thi trods alle Brog
 Og stive Støvler, paa du drog
 I Herametrets Helseprog,
 Du er og bliver dog en -- Pige)
 Min Muse! hør dog! lad dig sige!
 Hvis du maa blæse, vel! saa blæs!
 Hvis du dit Bryst, som er i fare,
 Trods min Advarsel ei vil spare,
 I Himlens Navn! saa pib, saa hæs!
 Men lad den udenlandske Skare
 Af Uveir og Dravater fare,
 Og syng dig een gang dygtig hæs
 Paa hverdagsveiret i mit fies!
 Sjæden for at laane Toner,
 Der fyse danske Mænd og Koner,
 Fra Romertidens gamle Væld
 Og nye Verdnens fierne field,
 Lad endelig din Hurrah-Stemme
 Dem patriotiff hente hjemme
 Fra Nutidsjængens egen Elv:
 Fra Lilleverduen i dig selv.

Det er dig bleven til en Dane,
 At føite rundt omkring, paa tydf,
 Til fods, til Hest, til Vogns, i Kane,

Til Skibs endog — paa fremmed Bane
 Din hoed du nok saa got paa jydff
 For ingen Ting, min Glut! kan have
 (for ingen Ting, nei at forstaae:
 for lidt Papir med Sværte paa) —
 De Smagens Erter, du vil saae,
 for folkets aandelige Mave
 Deraf en Livret at tillave.
 Florere grønne, gule, graa,
 Her i din Skæbnes egen Have —
 Pluf dem! og lad din fod kun staae,
 Samt Hest og Vogn, og Skib og Kane!
 For her af Store som af Smtaa
 At blive lidt, og selv, som saa,
 Dig Dei til Kryds af Verens Fane,
 Til Hæders-Gal af Dagens Hane,
 Og anden Evighed, at bane,
 Du har ei mindste Skridt at gaae!
 Summa Summarum: sid kun stille,
 Min Sangs ubødelige Tille,
 Og fot til Speilet paa vor Væg,
 Hvergang jeg rager af mit Skæg!

Hvor kan du, der saa gjerne lusker,
 Hvor sig ei rører niydste Blad,
 Og veed ei selv, hvorfor du brusker,
 Naar man engang dig spørger ad —
 Hvor kan du, letteste blandt Musker
 At røres af jeg veed ei hvad!
 Hver Morgen, naar min Haand opfører
 Syndsflodens store Skuespil,
 Staae stille maalles, og see til,
 Mens tragiff jeg mig selv dog rører —
 Mens Ragekvævens skarpe Vind,
 Kiig nordensfeldste Kyft-Orkaner,

Der styrte Fyrer ned og Graner,
 Afmeier Stoven paa min Vind —
 Mens Sebefostens hvide Flud,
 Sig Himmels og Havets Vande,
 I Belgers Squulp og Skyers Brud
 Paa Bredden af Bermudas Strande,
 Med Slud omhyller Smilets Lund
 Paa Kysten af min luftte Mund,
 Og dækker, hvad der var tilbage
 Af tørre Landstrøg paa min Hage
 Ja fraader, snyer, sprudler op
 Mod Nærsens forbjergs høie Top,
 Og synes med sit Skum at true
 Selv Diehimmels hvalte Bue?
 Hvor er det nueligt, siger jeg,
 At du kan stue slige Scener,
 Hvor alle Rædsler sig foreener
 For mig at gjøre rød og bleg,
 Saa ligegyldig, uden Muffen,
 End lige høi poetisk Bluffen,
 Som om det var en Børneleeg?
 Som om den Daad var nogen andens,
 End netop modne Dannemandens?
 Som om det raged ikke dig,
 Naar jeg, med Jittren, rager mig?
 Som om den hvalte Pandebues
 Det størr' og mindre Eys*), der trues
 I sligt et Udeirs Storm og Slud,
 Hvis Søbehvirvler intet skaane,
 Et slukte Himmels Sol og Maane,
 Hvis af et Stærk de sluktes ud?
 Som om det Liv, der her i fare

*) Det ene af mine Øine, siger man, er en smule større end det andet.

Med Kriven just paa Struben faaer,
 Et var, blandt alle Kin, der vare
 fra Stabningsdagen til i Gaar
 Det aller vigtigste — dit eget?
 Som om der ei ved hvert et Skaar,
 Jeg neden under Hagen faaer,
 Paa dettes Undergang blev peget?
 Som om i samme Dieblif,
 Jeg det for dybt en Smule fik,
 Ei Luft og Hav og Jord og Himmel,
 Og Verdensaltets hele Drimmel
 Med al sin Herlighed forgif?
 O heifangsyge Belfets Muse!
 Her har du Stof, hvis du vil bruuse;
 Hvis du vil episk slaae dig løs,
 Søg her dit Nenne, søde Tøs!
 Rejs ei til Jotunheim, som Uka*),
 Til kunstig Dyft mod latter Dumst,
 Naar du har Slagsmaal in natura —
 „Qvod potest fieri per pauca,
 (Det gielder i hver Mussefunst)
 Non debet fieri per plura!“
 Gier aldrig noget Skridt omionst!
 Søg i en Mammuth-Kiøst ei Tænder,
 Der findes i din egen Mund —
 Og løb ei gal til Jordens Ender
 for Perler, som, naar ned du sender
 Din Dykker i det Dyb, du fiender,
 Du finder paa din egen Bund!

*) Thor — for Rimets og for Kortheds Skyld.